

ІСТОРІЯ СТУДЕНТСЬКОГО НАУКОВО-ТВОРЧОГО ТОВАРИСТВА

Історія студентського наукового (науково-творчого) товариства сягає довоєнних років, коли у жовтні 1928 року за ініціативою тодішнього директора Вищого Музичного Інституту В. Барвінського учнями старших років навчання було утворено музично-творчий самоосвітній гурток під назвою „Домінанта”¹. Першим керівником гуртка стала О. Вергановська. У 1929 р. до складу гуртка входили Анатоль Кос (голова), Т. Винницька (бібліотекар), Є. Цегельський (скарбник), Б. Левицький (секретар). Місячних внесків членів „Домінанти” вистачало на закупівлю музичних книжок, навіть стародруків. Засідання відбувались через кожні два тижні і спочатку мали форму заслуховування рефератів на різні музичні теми з обов’язковою музичною ілюстрацією. Постійним учасником засідань був професор Б. Кудрик, що виступав поряд із „елевами” з цікавими рефератами („Бідермаєр в музиці”, „Про чеську музику ХІХ ст.”, „Перемишська школа та її значення для української музики”, „Фізіономія стрілецьких пісень” та ін.). З інформацією про музичне життя часто виступав директор В. Барвінський. У 1934–1936 рр. головою „Домінанти” була скрипалька Галина Грабець.

Виникнення „Домінанти” не було спонтанним явищем. Серед основних причин її появи – активізація українського музично-культурного розвитку у період міжвоєнного двадцятиліття, коли багатонаціональний Львів став одним із провідних мистецьких і музичних центрів тогочасної Польщі. Бурхливе концертне життя Львова кінця 20–30-х рр. пов’язане з гастрольями всесвітньовідомих виконавців, композиторів, диригентів, розквітом українського виконавства, музично-теоретичної думки, вдосконаленням діяльності музично-просвітницьких та творчих закладів (ВМІ, МтіЛ і СУПРОМ’у). Усе це спричинилось до пошуків учнями Інституту нових форм активізації власної діяльності, не пов’язаних із обов’язковими щорічними учнівськими іспитами.

Першими – і дуже вдалим – спробами стали організовані учнями разом з професорами Інституту просвітницькі, меморіальні та добродійні концерти, які супроводжувалися вступним словом професорів В. Барвінського, Т. Шухевича, В. Андрієвського, Ю. Стефановича, Б. Кудрика, Ф. Колесси, В. Витвицького, І. Гриневецького. Учасниками цих концертів доволі часто були кращі учні Інституту. У програмах концертів були широко представлені твори різних епох. Особливе зацікавлення викликало виконання творів сучасної музики – М. Регера, К. Дебюссі, М. Равеля, Е. Ляльо (Лало), Е. Гранадоса, М. де Фальї, С. Франка, К. Шимановського. Тематичні концерти були присвячені старофранцузькій, старогалицькій, новій українській музиці (творам З. Лиська, М. Колесси, Н. Нижанківського, Ф. Надененка, В. Косенка, А. Рудницького, Б. Лятошинського, Л. Ревуцького). Монографічні концерти присвячувалися ювілеям чи роковинам М. Лисенка, Л. Бетовена, Ф. Шуберта, Й. Брамса та інших композиторів. Кожен з концертів обговорювався членами „Домінанти” як значна мистецько-культурна подія (переважно за участю В. Барвінського та Б. Кудрика). На засідання гуртка запрошувалися відомі музиканти та

професори Інституту. Під керівництвом Б. Кудрика гурток випускав стінний часопис “Домінанта”.

У концертних програмах брали участь виконавці-солісти (Л. Деркач, Д. Гординська, Д. Герасимович, Л. Туркевич, Р. Криштальський, В. Барвінський, Г. Левицька) та ансамблісти (фортепіанні дуети: Д. Гординська – Д. Герасимович, Р. Шухевич – Р. Савицький; тріо сестер Левицьких, струнний квартет у складі: А. Шлапаківна, Д. Каленський, М. Шлапак, І. Шлапаківна; духовий квінтет (П. Біланюк, І. Мриц, Т. Білостоцький, М. Стадник, І. Філяс) та багато інших. Повідомлення про діяльність “Домінанти” періодично висвітлювалися у часописі “Українська музика”.

У 1939 році товариство “Домінанта” припинило свою діяльність. З утворенням Львівської державної консерваторії почало функціонувати Студентське наукове товариство.

Особливістю студентської науково-дослідницької діяльності повоєнних років був її тісний зв’язок з навчальним процесом. За сприяння директора ЛДК С. О. Павлюченка студентське наукове товариство робило свої перші кроки. Основну допомогу в організації діяльності товариства надавав декан О. І. Гриневецький – прекрасний теоретик, всебічно освічена людина. Під його керівництвом працював перший голова Студентського товариства – В. Гудзій (1949–1951).

З кінця 1940-х років намітилось поживлення роботи товариства. З 1951 по 1953 рік головою СНТ була Л. Мелех (Яросевич), а його членами – Е. Кобулей, М. Лемішко, І. Боровський, М. Каушанська, Г. Деревенко, І. Дроздова. Вже тоді існувало 2 секції СНТ – теоретична та виконавська. З початку 1950-х років збереглися матеріали про участь ЛДК у міських оглядах студентських наукових робіт, що організовувались на базі Львівського державного університету ім. І. Франка. Головою секції мистецтвознавчих наук цих міських оглядів був доцент ЛДК А. М. Котляревський, тодішній науковий керівник СНТ. До конкурсу залучалися лише ті праці, що були виконані студентами самостійно (дипломні та курсові роботи до участі в конкурсі не допускались). У ті часи з творчою молоддю активно працювали А. Н. Котляревський, С. О. Павлюченко, О. І. Гриневецький, М. Ф. Колесса.

Збереглася програма “Наукової студентської конференції вузів Львова” за 18-25 травня 1953 року, присвячена підсумкам роботи студентських наукових товариств міста. У наукових роботах домінувала тематика, пов’язана з російською музичною культурою або виключно теоретична. Учасник цієї конференції студент III курсу ЛДК Г. Деревенко був нагороджений 3-ю премією за роботу “Про програмність в музиці” (науковий керівник – А. М. Котляревський). Першої премії була удостоєна робота “Триголосний канон” студента II курсу М. Копитмана (майбутнього ректора Тель-Авівської консерваторії), виконана під керівництвом С. Павлюченка. Високі нагороди студентів ЛДК на міських конкурсах-оглядах були наслідком зростання наукового потенціалу навчального закладу, появи низки публікацій, музичних збірок та дисертаційних досліджень професорсько-викладацького складу (П. Пшенички, В. Полтаревої, Л. О. Коссак (Баб’юк), Б. П. Шейка, В. К. Стеценка).

Кінець 1950-х років вперше за радянський період розвитку студентської творчості дав небувалий злет і свободу молодіжної думки. Зміна керівництва ЛДК (з 1953 р. ректором став професор М. Ф. Колесса) пов’язана із перемінами

в суспільно-політичному житті суспільства, обумовила і розкріпачення студентської творчої ініціативи, свободу вибору (звичайно, в межах тодішніх ідеологічних догм) тематики досліджень. З “хрущовською відлигою” співпала поява в студентському середовищі неординарних творчих особистостей – композиторів М. Скорика, Г. Ляшенка, музикознавця В. Задерацького.

У рамках теоретичної конференції СНТ за 15 – 19 квітня 1959 року у звіті творчої секції виконано “Львівську лютневу табулатуру з XVI ст.” М. Скорика, його Скерцо для струнного квартету (ансамблю у складі Ю. Гольди, Ю. Булки, Л. Оленича та О. Гериновича), а також обробку народної пісні “Діброво зелена” для скрипки та фортепіано (виконавці – Ю. Булка та М. Скорик).

1959 року у рамках Студентського науково-творчого товариства Олександрю Деркач був створений Львівський камерний оркестр. Він виступив з програмою музики бароко (Бах, Вівальді). У програмі теоретичної секції вперше підіймалися проблеми симфонічного мислення Б. Лятошинського (М. Скорик), мелодики С. Прокоф’єва (Г. Ляшенко). У 1959 – 1960 навчальному році при виконавській секції почали працювати гуртки: фортепіанний (керівник – Д. Герасимович), оркестровий (В. М. Носов), народних інструментів (М. Антків). Творчо-критичною секцією керувала С. Павлишин, яка у 1960 – 1970-х роках виховала блискучу плеяду молодих музикознавців, що сьогодні плідно працюють у навчальних закладах України. Головою студентської ради СНТТ стала А. Терещенко, майбутній провідний фахівець відділу музикознавства ІМФЕ ім. М. Рильського НАН України. Творчо-критична секція розростається, утворюючи три окремі гуртки – теоретичний, творчий (майбутній композиторський) і фольклорний.

З 1959 року науковим керівником СНТТ Львівської консерваторії стає С. С. Павлишин. За час її керівництва значно зріс якісний рівень студентських наукових робіт, розширилась тематика досліджень, збільшилась питома вага досліджень сучасної музики, музичної україністики та медієвістики. Так, у науково-звітній конференції, присвяченій 100-річчю від дня народження великого Кобзаря, на засіданні історико-теоретичної секції були виголошені доповіді “Шевченко в творчості західноукраїнських композиторів” І. Гамкала, “Шевченко в творчості С. Людкевича” Я. Якуб’яка, “Проблеми національного в українській радянській опері” А. Терещенко.

З початку 1960-х років виникла тенденція до зростання кількості виконавських секцій: з’явилася естетична (керівник – Л. О. Коссак), оркестрова (керівник Д. Колбін), диригентська (керівник Ф. Долгова), вокальна (керівник Т. Карпатська, згодом М. Байко), музично-педагогічна секція (керівник С. Амбарцумян), секція камерного ансамблю (керівник М. Бранд, згодом Л. Цьокан), гурток іноземних мов (керівник М. Білинська). Таке кількісне зростання секцій було результатом не лише збільшення прийому студентів та забезпечення належної навчально-творчої бази, але й якісних змін, що відбувались у суспільстві, творчим барометром яких стала студентська молодь.

З 1961 року творчою секцією починає керувати талановитий, молодий педагог А. Нікодемівич, учень А. Солтиса. Постійний учасник міжнародного фестивалю “Варшавська осінь”, композитор проводив прослуховування та обговорення зі студентами маловідомих творів сучасних європейських композиторів. Згодом “Варшавську осінь” почала відвідувати С. С. Павлишин.

Це дозволило вводити сучасні джерела до лекційного курсу “Історія зарубіжної музики ХХ ст. ”, а також проводити монографічні засідання музикознавчої секції, присвячені Б. Бартоку, К. Шимановському, І. Стравінському та іншим сучасним композиторам.

Значним явищем у мистецькому житті Львова стало святкування 120-річчя з дня народження М. Лисенка. Цьому ювілею була присвячена наукова конференція за участю студентів та викладачів: Я. Якуб'яка, І. Гамкала, І. Мацієвського, О. Зелінського, А. Кушніренка, В. Савіцина та інших. Роботи А. Кушніренка та І. Гамкала були представлені на міську міжвузівську конференцію. Фольклорною секцією був відзначений ювілей видатного українського фольклориста К. В. Квітки (1963).

Яскравою подією музичного життя не тільки Консерваторії, але й Львова загалом, стала ініційована і організована С. С. Павлишин та А. М. Нікодемівичем постановка у 1968 р. силами Студентського науково-творчого товариства опери К. Монтеверді “Коронація Поппеї” (оркестровка професора Володимира Носова, диригент Ігор Левенець) і балету-пантоміми І. Стравінського “Історія солдата” (диригент — Юліан Балух).

У 1960-х роках зав'язуються тісні творчі контакти з багатьма консерваторіями, а також іншими вищими навчальними закладами. У цей період з'являється нова плеяда талановитої творчої молоді: Є. Станкович, І. Мацієвський, Л. Корній, М. Мішанич, Н. Кашкадамова, О. Шевчук, Ю. Ясіновський, Б. Луканюк, Я. Якуб'як, А. Микитка, Ю. Шаріфов, І. Юдкін, Б. Янівський. Сьогодні – це визначні композитори, музикознавці, етномузикологи. Імена деяких з них є всесвітньо знайомими. У значній мірі поява цієї генерації була підготовлена традиціями, що заклались ще у довоєнні роки, а також припливом молодих кадрів талановитих викладачів (В. Гошовський, М. Лемішко, Я. Якуб'як, М. Вайцнер, О. Цалай, В. Герасименко, В. Носов та ін.).

Водночас з другої половини 1960-х років починається нова хвиля наступу радянської ідеології на мистецькі ВНЗ. У 1967 році на базі Львівської консерваторії проводилася Республіканська наукова конференція викладачів вищих музичних навчальних закладів України. Ця конференція ознаменувала початок зростання ідеологічного тиску на мистецько-творчі процеси, в тому числі й у студентському середовищі, що відчувався упродовж наступного двадцятиліття.

Тим не менше, завдяки вдумливому відданому науці керівництву СНТТ (М. Лемішко, О. Цалай, М. Білинська, О. Зелінський – історико-теоретична секція; М. Крушельницька, О. Шпот, О. Левицька – фортепіанна секція; Ю. Сливинський, В. Гошовський – фольклорна секція; М. Вайцнер, Л. Цьокан – секція струнно-смичкових інструментів та камерного ансамблю; М. Байко – диригентська та вокальна секції; А. Онуфрієнко, М. Корчинський – секція народних інструментів), в студентському середовищі існував культ справжньої науки. Розроблялася теоретична проблематика (Н. Кашкадамова та І. Юдкін займалися проблемами фактури, науковий керівник О. Цалай), вивчалися окремі жанри у творчості сучасних українських композиторів (Н. Пославська, Б. Луканюк), кращі здобутки російської радянської музики (О. Бодіна), фольклористична спадщина Ф. Колесси та С. Людкевича (В. Зеленчук, О. Шевчук), українська медієвістика (Ю. Ясіновський).

Творчим підсумком роботи СНТТ 1960-х років стала конференція, присвячена 200-річчю з дня народження Л. Бетовена (грудень 1970). Робота Б. Луканюка “Про тематичну єдність пізніх кuartетів Л. Бетовена” була відзначена заохочувальним дипломом на Республіканському огляді студентських робіт в галузі музикознавства (Київ, 1971). У рамках конференції відбувся концерт французької клавесинової музики (керівник – О. Шпот), а також концерт камерного ансамблю духових інструментів, у виконанні якого прозвучала ансамблева музика докласичної доби.

У 1968 році СНТТ очолив старший викладач В. М. Носов. Утворилася Рада СНТТ – керівний орган товариства з числа найактивніших студентів; головою Ради СНТТ став Любомир Кушлик.

У 1970-х роках тематика студентських робіт набагато розширилася. Крім обов’язкової тематики наукових конференцій, що нав’язувалась кафедрою марксизму-ленінізму, досліджувалися проблеми творчості провідних композиторів союзних республік, поглиблювалися вивчення музики сучасних українських та західно-європейських композиторів, розроблялися проблеми музичної теорії та виконавства. Проводилися також декілька монографічних конференцій, присвячених 100-річчю від дня народження О. Скрибіна (1971), Мануеля де Фальї (1976), С. Людкевича (1979). Святкування 100-річчя від дня народження С. Людкевича за ініціативи історико-теоретичних кафедр з початку 1980-х переросло у систематичне проведення Днів Людкевича.

З початку 1970-х науковим керівником СНТТ стає доцент Вікторія Петрівна Полтарева, керівниками секцій – О. Цалай, Я. Якуб’як (музикознавча), Ю. Сливинський (фольклорна), О. Шпот, Г. Руденко, Дз. Стернюк (фортепіанна), Д. Колбін (струнно-смичкових інструментів), В. Семеніченко (духових інструментів), В. Флис (творча, згодом композиторська), І. Мельник, І. Мізак, Г. Максимович (іноземних мов), О. Геринович (народна), Т. Лагола (концертмейстерства), М. Байко (вокальна). Головою ради СНТТ стала Наталя Радкевич (1973 р.).

Ряди СНТТ поповнила нова генерація талановитих творчих студентів. Це композитори В. Камінський, О. Криволап, М. Ластовецький, О. Левкович, П. Гергелі, О. Некрасов (клас В. Флиса, Д. Задора, Р. Сімовича), музикознавці С. Церлюк, Л. Кияновська, І. Зінків, О. Брила, Є. Мілова, О. Лемех (клас С. Павлишин, Я. Якуб’яка, К. Цірікус, В. Козлова, Й. Волинського), виконавці А. Липник, О. Басистюк, Я. Ковальчук, В. Стецун, Ю. Корчинський, Ю. Далецький, Д. Комонько, Т. Дадіані, Г. Блажкевич, М. Попіль, О. Олійник (класи О. Дарчука, Л. Жилкіної, А. Онуфрієнка, О. Вайсфельда, З. Дашака, П. Юрженка, М. Угляр-Крих, Р. Криштальського, П. Полтаревої). Сьогодні це митці та науковці, що плідно працюють у мистецьких закладах України та за кордоном.

З наукової тематики найбільший інтерес викликали дослідження творчості сучасних зарубіжних композиторів (О. Респігі, А. Казелли, К. Шимановського, А. Жоліве, Нової віденської школи – студентами Б. Котюком, О. Криворучко, Л. Анікієнко, О. Луцишин, Д. Дувіряк), сучасних українських композиторів 1960 – 1970-х рр. (М. Захарків, А. Курилич), теоретичних питань (проблеми симетрії в музиці – Р. Міллер, цитати і колажу – Н. Швець, класифікації програмності – Л. Кияновська). Нерідко гостями студентських конференцій

були студенти з інших міст України – Харкова, Одеси, а також з інших республік – Грузії, Вірменії, Молдавії.

Різноманітною стала і робота виконавських секцій СНТТ: пропагується сучасна радянська музика, багато місця відводиться творам класиків (концерти з творів В. А. Моцарта та Ф. К. Моцарта), творам старовинної музики. У листопаді 1974 року В. Полтарєвою та Л. Чайковською був організований концерт старовинної музики за участю арфи, в якому виконувались твори Генделя (Концерт для арфи з камерним оркестром), Баха (Партита № 3), Д. Бортнянського (Арфовий квінтет), О. Верстовського (кантата “Муза”). Виконавцями були учасники студентського камерного оркестру (Н. Касаткіна, І. Кагановська, М. Андрухів, І. Пилатюк, Я. Теленко (скрипки), М. Пуцентела (альт), В. Квасневський (віолончель), Д. Мелех та О. Олійник (арфа).

У 1975 р. у ЛДК була створена Рада з науково-дослідної роботи студентів (НДСР), яку очолив проректор з наукової роботи професор О. Р. Криштальський.

Визначною подією у студентському житті стало створення за ініціативою ст. викладача К. І. Цірікус Клубу молодих композиторів у 1975 році. Навколо молодого талановитого музикознавця об’єдналась студентська молодь. Клуб став першою неформальною організацією. Перші засідання клубу проводились у Червоному кутку студентського гуртожитку. На засіданнях прослуховувалась музика сучасних молодих композиторів, відбувався вільний обмін думками. З 1979 р. із збільшенням кількості студентів він був перейменований у “Клуб молодих композиторів і музикознавців” (керівники К. Цірікус, П. Гергелі, Л. Мазепа). З 1978 року почав працювати Львівський міський клуб творчої молоді, що об’єднав представників різних видів мистецтва. До складу Правління Клубу творчої молоді був обраний композитор Віктор Камінський. Щосереди у ньому збирались молоді музиканти, які утворили музично-композиторську секцію. У клубі, що знаходився по вул. Фурманова, 7, успішно виступали Л. Шутко, І. Кушплер, М. Шуневич, Ю. Бонь та В. Полянський, у 1980-х роках сестри І. та Н. Цайтц, П. Гергелі, Ю. Ланюк, О. Криволап, І. Кирилук, В. Камінський та ін. Молоді композитори та виконавці організовували спільні тематичні вечори разом з митцями інших секцій – театру, живопису, архітектури, поезії і прози. Ці творчі зрушення в молодіжному житті на зламі 1970-1980-х рр. не могли не відбитися і на діяльності СНТТ (деякі члени якого були одночасно і членами міського КТМ).

З 1981 до 1990 р. СНТТ очолила Наталя Борисівна Кашкадамова, а головували відразу дві студентки ТКФ – Людмила Дума та Наталя Самотос. У 1981 році за ініціативою Е. Д. Кобулея у рамках студентської наукової конференції був уперше проведений “День Людкевича”. 1983 року цю традицію продовжила Л. Яросевич, що на той час було сміливою ініціативою у справі вивчення та пропаганди західно-української музики, вивчення її історії. Важко повірити, що кожна програма Днів Людкевича підлягала тривалому прискіпливому вивченню з боку партбюро ЛДК.

Новою формою роботи для СНТТ став фестиваль “Дні музики Баха і Генделя”. Організований за ініціативою товариства у 1985 році, перший тематичний фестиваль об’єднав студентів та зрілих виконавців, започаткував добру традицію у Львові.

У 1980 році керівником музикознавчої секції став молодий викладач-медієвіст Ю. Ясіновський, який стимулював вивчення у студентському середовищі музичної медієвістики. З його ініціативи у Львові була проведена XIX Республіканська конференція “Класична музика і сучасність в історії світової музичної культури”, яка порушила проблеми музики доби бароко в українській та світовій музиці. Упродовж 1980-х років проводилось 4 – 6 наукових конференцій щороку, однак не ці показники визначали науковий рівень студентських досліджень. На щорічній звітній конференції найвагомими виявилися здобутки музикознавчої та композиторської секції. У 1984-85 рр. головою ради СНТТ стала студентка Ганна Царенко (теоретико-композиторський факультет). Серед студентських досліджень 1984–1988 років виділялися роботи М. Бедусенко “Проблеми пізнього композиторського стилю” та Г. Царенко “Жанр вокальної симфонії в музиці ХХ століття” (науковий керівник в. о. доцента Н. Швець).

Від кінця 1980-х рр. головою СНТТ була студентка ТКФ Марічка Керестей – творча та ініціативна людина. Тоді ж активно працювала етномузикознавча секція під керівництвом Б. С. Луканюка. Збирацька та дослідницька діяльність її членів внесла відчутний вклад у фоноархів Лабораторії музичної етнології при ЛДМА. Окрасою щорічних звітних конференцій СНТТ були концерти з творів молодих композиторів.

У 1980-х роках в ЛДК проводилися конкурси студентських наукових робіт, кращі з яких були рекомендовані до участі у щорічних республіканських конкурсах-оглядах. Протягом трьох років базою Республіканського конкурсу студентських наукових робіт з музикознавства була Львівська консерваторія.

Упродовж 1970-х –1980-х років розпочався рух до освоєння сучасної музики. З 1971 до 1991 р. у СНТТ консерваторії працював гурток сучасної музики (керівник - Н. Кашкадамова). Студентами – членами гуртка було підготовлено і виконано 23 концертні програми, серед яких цикл з 13-ти афішних концертів “Історія фортепіанної музики ХХ сторіччя”, започаткований наприкінці 70-х років. У гуртку працювало більше 50-ти студентів. Кращі з них – Й. Ермін, О. Рапіта, М. Драган – окраса сучасного українського виконавства, активні пропагандисти нової музики.

Наприкінці 1980-х при СНТТ студенткою Оксаною Гобою був організований Львівський камерний хор зі студентів диригентського та теоретико-композиторського факультетів. У тодішніх умовах це був сміливий і нелегкий крок, адже партійне керівництво у кожному такому об’єднанні вбачало політичну ненадійність. Ще зовсім недалеким був той час, коли з Консерваторії виключили керівника студентського хору “Гомін” Любомира Грабця (1965). Тому керівництво консерваторії, побоюючись нових політичних ускладнень, дуже довго не хотіло визнати і дозволити існування Камерного хору Оксани Гоби. Започаткований нею колектив під керівництвом талановитого молодого викладача Я. Гнатовського на початку 1990-х років досяг високої культури виконання. А ще пізніше цей хор (нинішня “Глорія”) під керівництвом В. Сивохопа вийшов на міжнародний рівень концертування.

З 1987 року СНТТ керувала Л.Кияновська, а з 1991 року – Д. Дувіряк. 1990-ті роки стали для СНТТ доволі складним періодом його діяльності: з одного боку – ламка старих ідеологічних стереотипів і догм відкривала небачену доти

свободу творчості та досліджень. Молодь почала пізнавати музичні традиції української діаспори, доступнішими стали дослідження сучасної зарубіжної музики. Вони звучали у “Днях української та американської музики” (1992), концертах “Київ-Музик-Фесту” (з 1989 р.), а згодом – у програмах “Контрастів”. Творча молодь знайомиться з музикою авангарду. З другого боку – СНТТ була позбавлена державного фінансування, достатньої підтримки керівництва ВДМІ ім. М. Лисенка. Засідання, концерти та творчі зустрічі часто проходили поза межами стін Музичного Інституту. Стара форма звітних наукових конференцій перестала задовольняти студентське середовище. У 1994 році у зв’язку з раптовим виїздом Д. А. Дувіряк за кордон СНТТ на деякий час залишилося без керівництва.

З 1996 р. СНТТ очолила доцент Ірина Зінків. Перші роки керівництва були спробою відродження старих добрих традицій секційних засідань та щорічних звітних наукових конференцій, які проводились на початку травня. Деякі з них були дуже цікавими, пов’язаними з апробацією нових творів, засвоєнням нових способів гри та прийомів видобуття звуку. Нова музика з її новою звуковою естетикою проникала у студентське середовище завдяки “Контрастам”. Творчі зустрічі студентів з гостями фестивалю (композиторами, виконавцями), добродійні “майстер-класи”, які проводили гості фестивалю (наприклад, ансамбль нової музики “Решерш” з Фрайбурга, Німеччина) значно змінили підхід до естетики звуку. В результаті творчих пошуків студентів виникали нові ансамблі, творчі колективи (квартет “Класік-модерн” під керівництвом О. Й. Когут, ансамбль “Кластер”), які згодом стали самостійними творчими одиницями.

1990-ті роки дали багато цікавих молодих постатей композиторів (І. Гайдей - голова СНТТ у 1996-98 рр., а також І. Майданська, М. Швед, Л. Сидоренко, Б. Сегін), музикознавців (Л. Мельник, О. Ланцута, Н. Храмова, Т. Розпатнюк, Я. Горак, І. Скрипник, О. Пашук), виконавців-інструменталістів та вокалістів (А. Ковалко, М. Самотос, С. Магера, Л. Качала), етномузикологів (І. Федун, В. Коваль, О. Рибак).

З кінця 90-х ідея самостійного студентського фестивалю, що визрівала з моменту започаткування “Контрастів” (1994), нарешті була реалізована. У 1999 році виник молодіжний студентський фестиваль під назвою “Музика тисячоліття”. Найактивніший осередок студентів на чолі з композитором Михайлом Шведом (головою Ради СНТТ у 1998-2001 рр.) розробив Положення про фестиваль та його керівні органи - Мистецьку раду та Координаційний комітет. Після розгорненого обговорення було затверджено новий статут СНТТ. Згідно нього, товариство складається з II-ох відділів, кожен з яких має свого студента – голову та представника професорсько-викладацького складу – координатора. Історико-теоретичним відділом керує І. Зінків, відділом композиції – Б. Фроляк, фортепіанним – Й. Ермін, відділом скрипки – Н. Пославська, струнно-щипкових інструментів та арфи – в. о. доц. О. Олійник, духових та ударних інструментів – А. Карп’як, народних інструментів – М. Корчинський, В. Сидоренко, оперно-симфонічного та хорового диригування – Л. Бобер, сольного співу – М. Логойда, камерного ансамблю – Х. Гумецька, концертмейстерства – М. Макара.

Керівними органами фестивалю “Музика тисячоліття” є мистецька рада та координаційний комітет. Координаційний комітет складається з керівників відділів та очолюється Головою СНТТ.

Основною метою фестивалю є активізація молодіжної ініціативи та реалізація творчого потенціалу студентів, створення атмосфери творчих пошуків та співпраці між студентами вищих мистецьких закладів України. За підтримки Міністерства культури і мистецтв України фестиваль отримав статус Всеукраїнського. Основне завдання фестивалю – популяризація серед молоді академічної музики різних стилів і епох з особливим акцентом на сучасне музичне мистецтво. Репертуарна політика ґрунтується на найширшому показі української музики в контексті світової музичної культури (включаючи українські та світові музичні прем’єри творів). В рамках фестивалю передбачені також науково-теоретичні та практичні конференції, організація та діяльність творчих колективів, концерти на радіо та телебаченні, висвітлення діяльності товариства у ЗМІ.

Мистецькі акції “Музики тисячоліття” найбільш різноманітними програмами були представлені на III фестивалі (квітень-травень 2001р.). Крім студентської наукової конференції було запропоновано 14 програм – Вечір гітарної музики, синтетична мистецька акція “Чотири сторони світла”, Концерт старовинної музики, Концерт з творів Б. Лятошинського, “Українська сучасна фортепіанна соната”, Концерт вокального ансамблю “Менестрелі”, “Диптих і триптих у літературі і музиці”, “Невідомі і рідко виконувані твори XIII-XX ст.”, Концерт з творів студентів-композиторів, Концерт ансамблю “Коралі” (автентичний фольклор), Концерт ансамблю нової музики “Pro et contra”.

Фестиваль проводився у найкращих концертних залах міста за фінансової підтримки спонсорів. III фестиваль був присвячений святкуванню 800-літнього ювілею Короля Данила (голова оргкомітету – Народний депутат України Т. Стецьків).

На початку 2000-х років студенти приймають активну участь у загальноукраїнських наукових молодіжних конференціях, здобувають високі нагороди (Б. Максименко; З. Ластовецька). У 2001 році студенти композиторського відділу СНТТ взяли участь у VII Міжнародному форумі музики молодих (м. Київ). Лауреатами форуму стали М. Олійник (II премія), Б. Балема (III премія). Л. Сидоренко та М. Рязанова були нагороджені дипломами.

Щороку композиторський відділ СНТТ проводить свій звітний концерт у рамках міжнародного фестивалю “Контрасти”. За ініціативою товариства проводяться творчі зустрічі з видатними митцями сучасності – А. Пяртом, В. Сільвестровим, Є. Станковичем, А. Нікодемівичем), а також визначними творчими колективами та окремими виконавцями.

Результатом постійної праці товариства в концертній галузі є щорічні проведення концертів з творів молодих композиторів, про якісний рівень яких свідчить зацікавлення зростаючої кількості композиторів взяти участь у таких концертах. Програми кожного з таких концертів нараховують від 8 до 12 творів.

Творчо-виконавське життя товариства поповнилося новими ініціативами. Зокрема при Товаристві вдалося створити камерний оркестр (керівник Сергій Матвійчук, концертмейстр – Андрій Крещенський), диригентом якого

став Володимир Андрущак. Товариству вдалося налагодити деякі контакти з іншими вузами та установами, причому не лише львівськими, але й з інших міст. Протягом 2006-2007 року голова СНТТ Я.Горак брав участь у декількох засіданнях Львівського обласного центру роботи з науковою молоддю, що при Західному науковому центрі НАН України. Постійною стала участь студентів Академії у щорічній конференції “Молоді музикознавці України”.

Товариство щорічно проводить студентські наукові конференції, які дають змогу набути досвід у наукових виступах, особливо здобувачам освітньо-кваліфікаційного рівня “магістр”.